

Centres de culte i llibertat religiosa

Dij, 1/09/2011 per Eduard Ibáñez

[Apunts eticopolitics](#)

La decisió de l'Ajuntament de Salt d'establir una moratòria a l'atorgament de llicències per nous centres de culte (quan n'hi havia dos en projecte), unida a altres decisions recents d'altres ajuntaments de caràcter restrictiu, configuren un panorama preocupant.

No pretenc jutjar aquí, perquè no tinc prou elements de judici, l'acord de l'Ajuntament de Salt ni cap altre, ni molt menys la seva política urbanística o d'immigració, en una situació sens dubte complexa socialment. Però sí crec necessari fer algunes consideracions generals, tot recomanant la lectura i adherint-me als **[comunicats fets públics en relació a aquesta qüestió per les parròquies de Salt i per Justícia i Pau de Girona](#)**.

És evident que els Ajuntaments tenen i han de tenir la principal competència per l'ordenació urbanística i, per tant, d'acord amb criteris de seguretat, socials, migratoris, sanitaris, estètics, etc, han de poder determinar la millor forma i ubicació de qualsevol equipament en el seu municipi, incloent un centre de culte.

Ara bé, autoritzar un centre de culte, no és com donar la llicència a bar, una botiga o un xalet. Els centres de culte són els espais on es desenvolupa un dret humà fonamental, el culte religiós i, per tant, els municipis han d'actuar amb extrema cautela: no poden denegar indefinidament ni restringir excessivament l'atorgament de llicències per centres de culte, de tal manera que s'impedeixi de fet a una comunitat religiosa resident al municipi la possibilitat de disposar en un lloc raonable i accessible d'un espai de culte adequat.

És més, **els Ajuntaments han de facilitar a les comunitats religioses residents que ho demanin i ho necessitin la possibilitat de disposar d'espais de culte dignes i proporcionats a les seves necessitats**. Facilitar no vol dir finançar, però sí ajudar a trobar l'espai idoni i a tramitar correctament la llicència. Per tant, els Ajuntaments han tenir en compte, en el planejament urbanístic, les zones i espais on s'han d'ubicar aquests equipaments segons les necessitats de la població del municipi, tal i com exigeix la vigent Llei catalana de centres de culte, en el seu art. 4. I, per això, dit sigui de passada, seria un greu error suprimir aquest article legal (tal i com ha anunciat el Govern).

En aquest bloc [he parlat ja](#) recentment i de forma reiterada de la importància de reclamar el ple respecte al dret fonamental a la llibertat religiosa. A risc de repetir-me excessivament, vull recordar de nou que la llibertat religiosa va ser el primer dret humà proclamat jurídicament, i és, actualment, reconeguda en la Declaració Universal dels Drets Humans (art. 18), el Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics (art. 18) i altres Tractats Internacionals de Drets Humans. Per la seva vinculació a la dignitat humana, forma part del nucli dur dels drets humans fonamentals. I, d'acord amb aquests textos (incorporats plenament a l'ordenament jurídic espanyol i català), la llibertat religiosa inclou no solament el dret a professar qualsevol religió i a canviar-ne, o no professar-ne cap, i a ser respectat per això, sense patir discriminacions de cap mena, sinó també el dret a expressar aquestes creences de forma individual i col·lectiva, pública i privadament, en l'ensenyament, la pràctica i el culte.

Vulnerar la llibertat religiosa és, per tant, vulnerar la dignitat humana, tot fomentant l'aparició de violències i conflictes. Alhora, promoure la llibertat religiosa afavoreix que les religions, quan són viscudes amb autenticitat (i no són manipulades o instrumentalitzades) facin, com han fet i continuen fent arreu, una aportació de primer ordre a la creació de principis i valors ètics, a la convivència, a la construcció d'unitat humana, la promoció de la pau, a la cohesió social i a fer fructificar les millors potencialitats humanes per millorar el món.

Val la pena recordar tot això quan en aquest país, massa sovint, es posen obstacles a la creació d'espais religiosos, a la presència pública de símbols i tradicions o es nega l'expressió pública de la fe, prenent relegar-la a la privacitat.

S'entén perfectament la preocupació de molts ajuntaments per tal d'evitar una concentració excessiva d'immigrats en el seu terme, ateses les dificultats que genera la seva adequada integració. Certament, la possibilitat de realitzar les seves pràctiques religioses al nous ciutadans d'origen immigrant a casa nostra, sovint membres de tradicions ben diferents a les nostres, pot generar desconfiança i rebuig a alguns autòctons, però caldria ajudar a la població a veure que la possibilitat de desenvolupar les pròpies pràctiques religioses, si es fa de manera autèntica i sense manipulació per part d'altres interessos, és un factor que pot contribuir i contribueix a la bona acollida, la convivència i la integració social dels nousvinguts. És evident que les autoritats nacionals han de vetllar i col·laborar per tal que això sigui així.